

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej v právnej veci žalobkyne **Č. O. B., a. s.**, so sídlom M., IČO: X., *zastúpenej JUDr. E. N., advokátom Advokátskej kancelárie JUDr. E. N., s. r. o., so sídlom nám. M.*, proti žalovanému **Protimonopolnému úradu Slovenskej republiky**, so sídlom Drieňová 24, Bratislava, za účasti účastníka konania **O. spoločnosti A. C., a. s.**, so sídlom Č.U., *zastúpenej Mgr. R. Z., advokátkou, so sídlom K.*, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2009/KH/R/2/054 zo dňa 19. novembra 2009, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28. septembra 2010, č. k. 3S/57/2010-117, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28. septembra 2010, č. k. 3S/57/2010-117 **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 157,09 eura na účet právneho zástupcu JUDr. E. N. do troch dní.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 2 písm. a/, c/ a d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil napadnuté rozhodnutie R. Protimonopolného úradu Slovenskej republiky č. 2009/KH/R/2/054 zo dňa 19.11.2009, ako aj prvostupňové rozhodnutie č. 2009/KH/1/1/030 zo dňa 09.06.2009 týkajúce sa žalobkyne podľa § 250j ods. 2 písm. a/, c/ a d/ OSP a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Napadnutým rozhodnutím zo dňa 19.11.2009 R. Protimonopolného úradu Slovenskej republiky posudzujúc rozklad žalobkyne podaný voči prvostupňovému rozhodnutiu zo dňa 09.06.2006, toto prvostupňové rozhodnutie zmenila tak, že konanie žalobkyne, S. S., a. s. a V. a. s., spočívajúce v uskutočnení stretnutia týchto podnikateľov v Bratislave dňa 10.05.2007 a ich následnej e-mailovej komunikácii, ktorých obsahom bola dohoda o vypovedaní a znovu neuzatvorení zmlúv o bežných účtoch spoločnosti A. C., a. s. je v čase od 10.05.2007 do 09.06.2009 na trhu poskytovania služieb bezhotovostných devízových operácií poskytovaných spotrebiteľom bez ohľadu na objem devízovej transakcie na území S. republiky:

a/ dohodou, ktorá môže ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi a ktorej cieľom je obmedzenie hospodárskej súťaže v rámci spoločného trhu podľa článku 81 ods. 1 písm. c/ Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, ktorá je zakázaná a zároveň,

b/ dohodou obmedzujúcou súťaž podľa § 4 ods. 1 v spojení s § 4 ods. 2 písm. a/ a § 4 ods. 3 písm. c/ zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona S. N. R. č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy S. republiky v znení neskorších predpisov, ktorá je zakázaná. Súčasne v bode II. rozhodnutia uložil žalobcovi pokutu vo výške 3.183.420 eur s tým, že ju je žalobca povinný uhradiť do 60 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe (§ 244 ods. 1, 2, 3 OSP v spojení s § 247 a nasl. OSP) sa nestotožnil s právnym názorom žalovaného, že konanie žalobkyne a ostatných B. bolo potrebné posudzovať ako protisúťažné konanie bez ohľadu na to, či ich konanie smerovalo voči reálnemu alebo potencionálnemu subjektu na trhu. Podľa názoru krajského súdu, dôležitá je skutočnosť, či konanie B. smerovalo voči subjektu, ktorý podnikal na území Slovenskej republiky, a preto požíval ochranu podľa zákona na svoje podnikanie, alebo konal nelegálne, a bolo preto právom B., t. j. i žalobkyne eliminovať túto nepovolenú činnosť subjektu za účelom ochrany svojich klientov a svojho dobrého mena. Iná otázka je posúdenie závažnosti porušenia zákonov

Slovenskej republiky zo strany spoločnosti A. C., a. s., a následne trest za toto porušenie, ktoré nie je v kompetencii žalobkyne ani ostatných B..

Krajský súd dôvodil tým, že mal z rozhodnutia N. B. S. č. OPK-11808/5/2009 zo dňa 14.10.2009 preukázané, že spoločnosť A. C., a. s. mala od roku 2003 do 26.03.2008 zriadenú na území Slovenskej republiky organizačnú zložku, ktorá bola k tomuto dátumu zrušená, avšak naďalej vykonávala tie isté aktivity bez podnikateľského oprávnenia prostredníctvom svojich dvoch zamestnancov. Neobstojí preto tvrdenie žalovaného, že N. B. S. mala v konaní podľa zákona č. 74/2004 Z. z. za preukázané, že A. C., a. s., podnikala na S. trhu v období od marca 2008 do júna 2009, a preto žalobkyňa s ostatnými účastníkmi správneho konania konala na základe protisúťažnej dohody, keď už v roku 2007 vypovedala tejto spoločnosti účty. Súčasne mal krajský súd za preukázané, že spoločnosti A. C., a. s., bola za obdobie od marca 2008 do júna 2009 uložená pokuta, pričom dôkazy o jej protiprávnom pôsobení i v predchádzajúcom období na území Slovenskej republiky táto spoločnosť nepoprela. Táto spoločnosť vykonávala podnikanie podľa označeného rozhodnutia bez platného podnikateľského oprávnenia, a preto podľa názoru krajského súdu nemôže byť konkurentom na trhu s devízovými prostriedkami pre žalobcu a ostatných účastníkov správneho konania, chráneným podľa zákona o hospodárskej súťaži. Krajský súd tiež dospel k záveru, že žalovaný spája relevantný trh bežných účtov s relevantným trhom služieb bezhotovostných devízových operácií a vzhľadom na uvedené podiel žalobkyne na relevantnom trhu nebol zrejme žalovaným správne vymedzený. Preto podľa názoru krajského súdu žalovaný v tomto smere nedostatočne zistil skutkový stav veci.

Podľa názoru krajského súdu sa žalovaný v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal so všetkými námietkami účastníkov správneho konania, ohľadom ďalších kritérií potrebných na správne vymedzenie relevantného trhu tak, ako bolo uvedené v rozklade. Žalovaný pred vydaním rozhodnutia vyzval účastníkov správneho konania, aby sa vyjadrili k podkladom rozhodnutia a navrhli ďalšie dokazovanie, avšak doručené návrhy nerealizoval a ani neodôvodnil svoj postup, čím porušil ustanovenie § 33 zákona o ochrane hospodárskej súťaže. Krajský súd sa stotožnil i s dôvodmi žaloby, podľa ktorých v konaní nebola dostatočne preukázaná ani dĺžka protisúťažného konania. Z obsahu administratívneho spisu nie je preukázané, kedy spoločnosť A. C., a. s., žiadala po zrušení účtov v B. o opätovné otvorenie a vedenie účtov. Dĺžka protisúťažného konania je podstatná pre posúdenie závažnosti konania žalobkyne a pre stanovenie výšky pokuty.

Ďalej krajský súd vytýka správnym orgánom, že neskúmali akým spôsobom výpovede zmlúv o bežných účtoch ovplyvnili situáciu na relevantnom trhu, t. j., či klienti spoločnosti

A. C., a. s., odišli do B., ktoré si ponechali účty tejto spoločnosti. Žalovaný preto neunesol dôkazné bremeno na podporu svojich tvrdení, že cieľom dohody bolo získanie zákazníkov A. C., a. s., a zabránenie ich odlivu do konkurenčných B., ktoré by bežné účty naďalej viedli. Pokiaľ ide o skutočnosť, že žalovaný v konaní posudzoval, či došlo k porušeniu § 4 ods. 1 zákona o hospodárskej súťaži, a či prípad má vplyv na obchod medzi členskými štátmi Európskeho spoločenstva podľa čl. 81 a 82 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, krajský súd dospel k záveru, že absentujú akékoľvek dôkazy, ktoré by preukazovali, koľko operácií v zahraničnom styku v rámci Európskeho spoločenstva spoločnosť A. C., a. s., uskutočnila a na základe čoho ako významne bol ovplyvnený obchod medzi členskými štátmi. Nebolo teda preukázané, že táto „dohoda“ ovplyvnila štruktúru súťaže na trhu. Krajský súd preto dospel k záveru, že samotné konštatovanie žalovaného, že konanie konkurenta z iného členského štátu viedlo k zmene štruktúry súťaže na trhu v rámci európskeho spoločenstva, a preto malo významný vplyv na spoločný trhový podiel účastníkov konania na obchod medzi členskými štátmi nestačí, pokiaľ nie sú tieto konštatovania podložené objektívnymi, právnymi a faktickými okolnosťami.

Súčasne krajský súd zistil, že žalovaný si hneď pri začatí správneho konania nevyžiadal od spoločnosti A. C., a. s., licenciu N. B. S. na vykonávanie obchodu s devízovými hodnotami alebo na poskytovanie devízových peňažných služieb, pričom uviedol, že táto spoločnosť na trhu služieb bezhotovostných devízových operácií poskytuje niektoré služby, ktoré sú zastupiteľné so službami devízových miest, pričom nebolo preukázané, ktoré konkrétne služby a v akom rozsahu spoločnosť na území S. republiky poskytovala. Taktiež bol krajský súd toho názoru, že žalovaný nesprávne aplikoval ustanovenie § 38 ods. 1 a ods. 9 zákona o ochrane hospodárskej súťaže.

Krajský súd vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel k záveru, že žalovaný nevychádzal zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci, ktorý zistil nedostatočne, a preto podľa § 250j ods. 2 písm. a/, c/ a d/ OSP napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v sume 520,96 eur, ktorú náhradu je žalovaný povinný zaplatiť k rukám právneho zástupcu žalobcu do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný domáhajúc sa, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že žalobu zamietne. Predovšetkým poukazoval na skutočnosť, že žalobu na krajský súd o preskúmanie

rozhodnutia žalovaného podali všetci účastníci konania a krajský súd viedol samostatné konania na podklade žalôb pre žalobcu pod sp. zn. 3S/57/2010, pre S. S., a. s., pod sp. zn. 1S/18/2010 a pre V. Ú. B., a. s. pod sp. zn. 3S/56/2010 a krajský súd vydal tri samostatné uznesenia o odklade vykonateľnosti. Žalovaný namietal, že krajský súd procesne pochybil, keď tieto žaloby nespojil do jedného konania, pretože boli jasne dané podmienky pre spojenie vecí podľa § 112 ods. 1 OSP, a to jednak z dôvodu hospodárnosti konania a jednak z podstaty vecí, keďže predmetom všetkých troch žalôb bolo preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. 2009/KH/R/2/054 z 19.11.2009 v spojení s rozhodnutím č. 2009/KH/1/1/030 zo dňa 09.06.2009. Nespojením vecí existovala možnosť, že dva rôzne senáty v troch konaniach dospejú k rôznym rozhodnutiam. Namietal, že procesné pochybenie súdu má výrazné hmotnoprávne dopady na prípad a na právnu záväznosť právneho názoru súdu, ktorý je pre úrad v ďalšom konaní záväzný. Žiadal preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky spojil konanie o odvolaní vo veci 1S/18/2010, 3S/56/2010 a 3S/57/2010 na spoločné konanie a rozhodnutie. Zároveň namietal, že súd prvého stupňa procesne pochybil aj v ustanovení § 250 ods. 1 OSP, a teda ak veci nespojil na spoločné konanie, mal podľa zákona do konania prizvať jednotlivých žalobcov, t. j. B., ktoré boli účastníkmi správneho konania pred úradom, pričom súd sa na pojednávaní dňa 28.09.2010 k návrhu na spojenie vecí nevyjadril. Ďalej poukazoval na to, že na pojednávaní krajského súdu konaného dňa 28.09.2010 argumentoval, že senát 1S dňa 23.09.2010 zrušil rozhodnutie R. č. 2009/KH/R/2/054 zo dňa 19.11.2009 v spojení s rozhodnutím č. 2009/KH/1/1/030 zo dňa 09.06.2009, a teda senát 3S ide rozhodovať o tej istej veci. Ani tejto námietke krajský súd nevyhovel.

K dôvodom zrušenia rozhodnutí úradu žalovaný uviedol, že z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd dáva zásah úradu podľa zákona o ochrane hospodárskej súťaže a rozhodnutie úradu do pozície „ochrany spoločnosti A. C., a. s.“ ako subjektu, ktorý pôsobil na trhu S. republiky nelegálne. Takáto úvaha je nesprávna, nakoľko účelom zásahu úradu a predmetom posudzovaného prípadu nebola ochrana označenej spoločnosti. Vzťah medzi B. a spoločnosťou A. C., a. s., je súkromnoprávny záväzkový vzťah, kde V. podmienky B. hovoria o možnosti ukončenia tohto vzťahu výpoveďou bez udania dôvodu. Žalobkyňa mala možnosť vypovedať účet spoločnosti A. C., a. s., sám a úrad by v danej veci nemal právomoc zasiahnuť. Uviedol, že dôkazy v administratívnom spise úradu však preukazujú, že dohoda na spoločnom postupe B., resp. spoločné výpovede účtov tejto spoločnosti spoločne načasované boli z pohľadu B. (žalobcov) rozhodujúce, a to práve z dôvodu obáv odlivu klientov do iných B., ak by nedošlo k výpovediam spoločne, približne v rovnakom časovom období. Dôkazy v spise preukazujú tiež, že spoločné načasovanie bolo dôležité a z tohto pohľadu

aj monitorované podľa možnosti konkrétnych účastníkov. Ďalej uviedol, že podnikanie spoločnosti A. C., a. s., nebolo pre posúdenie konania B. relevantné, nakoľko B. konali a postupovali spôsobom, ktorý je zakázaný. Uviedol, že žalovaný žiadal dňa 27.11.2007 od žalobcu ako aj od ostatných B. informáciu a podklady, či konzultovali uzatvorenie, resp. vypovedanie zmlúv o bežných účtoch spoločnosti A. C., a. s., s inou B., resp. B., pričom žiadna z B. vrátane žalobcu neuviedla ako odpoveď pochybnosti o legálnom pôsobení spoločnosti A. C., a. s.. Tieto argumenty začali žalobcovia uvádzať až potom, ako sa začal žalovaný prípadom zaoberať. Nakoľko žalovaný získal závažné dôkazy preukazujúce zakázanú komunikáciu medzi B., nemohol túto skutočnosť ignorovať. Žalovaný namietal, že žalobca mal právo sám vypovedať individuálne účet spoločnosti A. C., a. s., avšak v danom prípade bolo preukázané, že sa zúčastnil na dohode ohľadom spoločného postupu pri vypovedaní účtov, o čom svedčí obsahla komunikácia žalobcu s ostatnými B., ako aj v rámci spoločnosti žalobcu. Ďalej poukazoval na skutočnosť, že na žiadosť žalovaného zo dňa 27.11.2007, či žalobkyňa konzultovala výpovede zo zmlúv o bežných účtoch s inou spoločnosťou žalobkyňa uviedla, že nekonzultovala, pretože akékoľvek, čo i len ústne dohody o takejto skutočnosti s inými B. by bolo možné kvalifikovať ako dohody obmedzujúce súťaž v zmysle § 4 zákona o ochrane hospodárskej súťaže. Až neskôr keď počas šetrenia žalovaný zistil isté skutočnosti ohľadne komunikácie B. a stretnutia dňa 10.05.2007, žalobkyňa uviedla, že ako prvá ho kontaktovala V., a. s., pričom jej zamestnanec navrhol stretnutie B.. V odpovedi na žiadosť o poskytnutie podkladov a informácii – doplnenie, o pár týždňov neskôr žalobkyňa uviedla, že na stretnutí zamestnancov B., zamestnanec V., a. s., navrhol vypovedanie zmlúv o bežných účtoch spoločnosti A. C., a. s.. Podľa vyjadrenia žalobkyne na tomto stretnutí zamestnanec žalobkyne informoval zamestnancov spoločnosti V., a. s., a S., a. s., o tom, že vzhľadom na rozhodnutie predstavenstva Č., a. s., Č., ktoré sa vzťahovalo aj na pobočku zahraničnej B. v S. republike, táto bude postupovať v zmysle rozhodnutia prijatého spoločnosťou Č., a. s., Č.. Žalovaný namietal, že súd poukazoval len jednostranne na tvrdenia žalobkyne, ktoré nepodložil žiadnym dôkazom, že by skutočne na stretnutí dňa 10.05.2007 zamestnanec žalobkyne informoval ostatných o rozhodnutí predstavenstva materskej spoločnosti. Zároveň účastníci nepredložili žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval ich tvrdenie, že obsahom komunikácie a stretnutia dňa 10.05.2007 bola rizikovosť spoločnosti A. C., a. s.. Ďalej namietal, že súd sa vôbec nevyjadril k vzájomnej e-mailovej komunikácii, ktorá je obsahom administratívneho spisu. Komunikácia, na ktorú žalovaný poukazoval, jednoznačne preukazuje spoločný postup a koordináciu žalobcov z dôvodu obavy z odlivu klientov do iných B.. Poukazoval ďalej na to, že už samotná výmena informácií medzi konkurentmi

takéhoto charakteru, ktorá bola preukázaná a ktorú účastníci nepopreli, môže byť z pohľadu súťažného práva zakázaná. Súťažné právo nezakazuje konkurentom stretávať sa, nie je však prípustné vymieňať si informácie ohľadne budúceho konania, správania sa na trhu. Výmena informácii, ktorá sa týka budúceho postupu konkurentov na trhu je zakázaná, nakoľko odstraňuje nevyhnutný stupeň neurčitosti o budúcom správaní konkurentov, a tým naruša základnú premisu, že všetci podnikatelia musia prijímať svoje podnikateľské rozhodnutia nezávisle na iných. V tomto prípade nešlo len o výmenu informácii medzi konkurentmi o ich budúcom správaní sa na trhu. Z následných krokov, ktoré účastníci konania podnikli je evidentné, že predmetné stretnutie predstavovalo základ dohody obmedzujúcej súťaž, ktorá je zakázaná podľa § 4 ods. 1 zákona o ochrane hospodárskej súťaže a podľa čl. 81 ZES (súčasný čl. 101 ZFEÚ).

Ďalej poukázal na to, že cieľom zásahu nie je zabezpečenie znovuo tvorenia účtov spoločnosti A. C., a. s., a nie je spor o tom, či B. majú alebo nemajú tejto spoločnosti povinnosť viesť účty, ale cieľom aplikovanej právomoci úradu je zaručiť ochranu a podporu súťaže pred jej obmedzovaním, ako aj vytvárať podmienky na jej ďalší rozvoj s cieľom podporiť hospodársky rozvoj v prospech spotrebiteľov. Zotrval na názore, že nie je podstatné, či spoločnosť A. C., a. s., podnikala legálne, ale upozorniť na skutočnosť, že podľa názoru žalovaného nie je právom B. eliminovať konanie, na to je orgán dohľadu. B. majú právo, príp. povinnosť nahlásiť podozrivé operácie tak orgánu dohľadu, ako aj orgánom činným v trestnom konaní, avšak závery ohľadne posúdenia konania sú plne v kompetencii dohliadajúcich orgánov. Súd si tiež privlastnil túto kompetenciu, keď uviedol, že spoločnosť A. C., a. s., porušovala zákon, a to dlhodobo bez toho, aby sa oboznámil s konečným rozhodnutím B. R. N. B. S. v tejto veci.

Žalovaný tiež namietal, že rozhodnutie N. B. S., na ktoré súd poukazuje, teda rozhodnutie č. OPK-11808/5/2009 z 14.10.2009 uvádza, že spoločnosť v čase od januára 2008 do júna 2009 vykonávala na území S. republiky obchodovanie s devízovými hodnotami bez devízovej licencie. Je teda evidentné, že posudzovanie B. vrátane žalobcu je z iného obdobia, a to od mája 2007 a výpovede zmlúv o bežných účtoch boli podané s účinnosťou k 30.09.2007. Podľa názoru žalovaného krajský súd výrazne prekročil právomoci dané mu v rámci prieskumu rozhodnutí, keď uviedol, že A. C., a. s., pôsobila nelegálne aj v minulosti. Poukázal na to, že žalobkyňa sa obrátila na N. B. S. so žiadosťou o stanovisko, či spoločnosť A. C., a. s., porušuje zákon o platobnom styku a devízový zákon. Z listu N. B. S. vyplýva, že ak uvedená spoločnosť podniká na území Slovenskej republiky na uvádzané činnosti potrebuje licenciu. Spoločnosť A. C., a. s., tvrdila, že na území Slovenskej republiky

nepodniká. Týmito skutočnosťami sa N. B. S. zaoberala až vo svojom rozhodnutí zo dňa 14.10.2009. Žalovaný však zastáva názor, že táto skutočnosť nemohla mať vplyv na posúdenie konania B.. Ďalej namietal, že krajský súd neuviedol, akým spôsobom má žalovaný nahliadať na dôkaz, ktorý je v administratívnom spise, nakoľko v odôvodnení rozsudku absentuje akákoľvek úvaha súdu o tom, akým spôsobom tieto dôkazy vyhodnotil súd. Namietal tiež, že súd neuviedol, či odôvodnenie k relevantnému trhu a zastupiteľnosti služieb je nedostačujúce, resp., či skutkový stav nebol zistený, alebo toto odôvodnenie tak v prvostupňovom rozhodnutí ak v rozhodnutí úradu trpí inou vadou. Pri zastupiteľnosti tovarov a služieb a nadväzne na to pre určenie vzájomných konkurentov je rozhodujúca definícia v ustanoveniach § 3 ods. 3 (4) a 5 zákona o ochrane hospodárskej súťaže. Skutočnosťou, či bola spoločnosť A. C., a. s., konkurentom B., sa úrad taktiež dostatočne zaoberal, a to aj z hľadiska zastupiteľnosti služieb.

Žalovaný v odvolaní tvrdil, že v rozhodnutí vysvetlil fungovanie bezhotovostnej konverzie meny v prípade, ak má zákazník vedený bežný účet v rovnakej B. ako A. C., a. s., a v prípade, že má bežný účet vedený v inej B.. Na základe skutočností zistených v konaní bolo nespochybniteľné, že v prípade vedenia bežného účtu A. C., a. s., a jej klienta v jednej B. je bezhotovostná konverzia meny pre klienta dostupnejšia a výhodnejšia z pohľadu poplatkov, ako aj z hľadiska časového. Zdôraznil, že z pohľadu spotrebiteľov, klientov, boli služby spoločnosti A. C., a. s., zastupiteľné so službami, ktoré na relevantnom trhu poskytovali B., spoločnosť A. C., a. s., vykonávala ekonomickú činnosť, a preto možno bezpochyby tvrdiť, že išlo o konkurenta B.. Zakázaným dohodnutým postupom pri vypovedaní a znovu neobnovení bežných účtov spoločnosti A. C., a. s., sa pre spotrebiteľov, ktorí boli klientmi alebo potenciálnymi klientmi tejto spoločnosti, stali jej služby menej dostupnými, resp. menej atraktívnymi z časového a finančného hľadiska. Označená spoločnosť mala k 31.12.2007 vedené bežné účty v B. v Slovenskej republike, ktorých spoločný trhovú podiel na trhu vedenia bežných účtov v Slovenskej republike bol z hľadiska počtu vedených bežných účtov 6,1 %. V prípade, že by účastníci konania nevypovedali zmluvy o bežných účtoch uzatvorené so spoločnosťou A. C., a. s., táto spoločnosť by mala vedené bežné účty v B. v Slovenskej republike, ktorých spoločný trhovú podiel na trhu vedenia bežných účtov bol k 31.12.2007 z hľadiska počtu vedených bežných účtov 64,1 %. Konaním B. spočívajúcim v dohode o vypovedaní účtov a neuzatvorení účtov v budúcnosti bola nielen spoločnosť A. C., a. s., vytláčaná z trhu, ale aj pre spotrebiteľov podstatne sťažená dostupnosť služieb spoločnosti A. C., a. s., a tak obmedzená možnosť slobodného výberu poskytovateľa služby bezhotovostnej devízovej konverzie meny. A. C., a. s., bola na trhu poskytovania bezhotovostných

devízových operácií významným hráčom, predstavovala najväčší nebankový subjekt poskytujúci bezhotovostné devízové operácie, a preto jej vylúčenie z trhu bolo pre účastníkov konania z pohľadu získania jej klientov určujúce. Uviedol, že pre konštatovanie porušenia formou dohody obmedzujúcej súťaž, ktorá má za cieľ obmedzenie súťaže, nie je potrebné následne preukazovať, či došlo v jej dôsledku k zvýšeniu cien spotrebiteľov. V súťažných prípadoch sa nevyžaduje a prax Súdneho dvora Európskej únie to opätovne potvrdzuje, konkrétne vyčíslenie dopadov dohody na trh, prípadne výpočty k spotrebiteľskému úbytku. Žalovaný preto považuje názor súdu za rozporný so samotným znením zákona o ochrane hospodárskej súťaže a judikatúrou. Taktiež považuje za nelogickú požiadavku súdu na zisťovanie, či klienti naozaj odišli do iných B., ktoré si ponechali účty tejto spoločnosti, nakoľko spoločným postupom a načasovaním výpovedí B. zo zmlúv z účtov si B. práve chceli zabezpečiť, že ich klienti neprevedú bežný účet do inej B., ktorá spoločnosti A. C., a. s., bežné účty viesť bude. Z interných podkladov tiež vyplýva, že sa tak snažili získať klientov A. C., a. s., pre bezhotovostné devízové služby poskytované ich B.. Išlo totiž o B. s vysokým podielom na trhu bežných účtov.

Pokiaľ ide o zrejme nesprávne vymedzenie relevantného trhu, podľa názoru žalovaného súd opätovne vychádzal len z tvrdení žalobkyne bez toho, aby sa zaoberal obsahom spisu, pričom žalovaný vysvetlenie poskytol súdu viackrát.

Pokiaľ ide o vymedzenie dĺžky trvania dohody, s ktorým vymedzením súd nesúhlasil, žalovaný uviedol, že začiatok dohody obmedzujúcej súťaž stanovil dňom 10.05.2007, kedy sa uskutočnilo stretnutie zástupcov B.. Dohoda len o vypovedaní účtov by nemala potrebný efekt, keďže cieľom dohody bolo vylúčenie konkurenta a získanie jeho klientov, resp. udržanie existujúcich klientov. Z toho vyplýva, že predmetom dohody bola nielen výpoveď zmlúv, ale aj záväzok ich nevedenia v budúcnosti, keďže účastníci konania mali záujem získať klientov vylúčeného konkurenta. Žalovaný tiež uviedol, že v prípadoch, keď sa účastníci protiprávne dohodnú a nastolia určitý protiprávny stav a tento je udržiavaný ich nekonaním, je pre potvrdenie skončenia účasti podnikateľa na dohode nevyhnutné, aby bolo preukázané, že tento podnikateľ urobil určitý úkon voči ostatným účastníkom konania, z ktorého je zrejmé, že nechce byť dohodou viazaný. Žalovaný tiež uviedol, že mu nie je jasné prečo súd považuje sa dôležitý aspekt v prípade preukázania dĺžky trvania dohody dôkaz o opätovnej žiadosti spoločnosti A. C., a. s., o otvorenie účtov po žiadosti o predbežné opatrenie na príslušný okresný súd. Uviedol tiež, že spoločnosť A. C., a. s., sa domáhala otvorenia účtov cez rôzne pobočky na území S. republiky, ale na základe interných pokynov B. jej to bolo znemožnené.

Pokiaľ ide o aplikáciu čl. 81 ZES (čl. 101 ZFEÚ) vplyv na obchod medzi členskými štátmi, súd túto namieta, a to napriek tomu, že žalobca samotnú aplikáciu čl. 81 nenamietal.

Čo sa týka odôvodnenia pokuty, žalovaný vychádzal pri ukladaní pokuty zo zákonných ustanovení, a to najmä z ustanovenia § 38 ods. 1 a 10 zákona o ochrane hospodárskej súťaže ako aj z Metodického pokynu úradu o postupe pri určovaní pokút v prípadoch zneužívania dominantného postavenia a dohôd obmedzujúcich súťaž zverejnenými na webovej stránke úradu. Pri určení pokuty vychádzal z účelu výpočtu pokút z relevantného obratu podnikateľa určením základnej sumy pokuty ako percenta na základe závažnosti a vynásobením tejto sumy počtom rokov porušovania. Následne prihliadol na priťažujúce a poľahčujúce okolnosti v zmysle § 39 ods. 10 zákona o ochrane hospodárskej súťaže a zohľadnil, či takto vyčíslená suma nepresahuje 10% z celkového obratu podnikateľa.

Na záver svojho odvolania žalovaný uviedol, že súd by mal rovnako pristupovať ku všetkým dôkazom a uviesť, prečo nepovažoval dôkazy za dostatočné na preukázanie dohody. Súd sa však preberá len vyjadrenia žalobkyne bez toho, aby sa riadne vysporiadal so všetkými skutočnosťami v prípade. Dôsledkom tohto postupu je podľa žalovaného nesprávne právne posúdenie veci a mnohé závery sú v rozpore s obsahom administratívneho spisu.

Žalobkyňa vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie navrhla napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave potvrdiť ako vecne správny. Poukázala na to, že pokiaľ ide o námietku týkajúcu sa procesného pochybenia súdu, je výlučne na úvahe súdu, či veci spojí, pretože OSP neukladá súdu povinnosť tak urobiť, a preto nespojenie veci nemôže byť procesným pochybením súdu. Navyše každý zo sankcionovaných subjektov využil svoje právo žiadať o preskúmanie rozhodnutia vo vzťahu k jemu samotnému, t. j. osobitne, teda uvedené konania sa ani netýkajú tých istých účastníkov. Napokon súd v odôvodnení rozsudku toto náležite odôvodnil. Uviedla, že uvedený postup nie je bez ďalšieho na mieste, keďže napadnuté rozhodnutie má viaceré spoločné vady, ale aj niektoré vady, (t. j. je nezákonné) vo vzťahu ku každému z jeho adresátov. Vyhodnotenie mnohých skutočností podmieňujúcich výšku pokuty musí byť zo zákona realizované vo vzťahu ku každému sankcionovanému subjektu individuálne. Pokiaľ ide o právne názory vyslovené v konaniach sp. zn. 3S/56/2010 a sp. zn. 1S/18/2010 tieto nie sú predmetom konania sp. zn. 3S/57/2010. Ďalej uviedla, že keďže sa každý zo sankcionovaných subjektov domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia samostatne, neexistuje dôvod, prečo by niektorí z nich mali byť v postavení vedľajšieho účastníka. Námietka žalovaného preto v danom prípade nie je namieste. Poukazovala na to, že žalovaný nemôže tvrdiť, že rozhodnutie nechráni spoločnosť A. C., a.

s., keďže služby tejto spoločnosti žalovaný považuje za zastupiteľné so službami žalobcu a ďalších dvoch sankcionovaných B., a teda považuje spoločnosť A. C., a. s., za ich konkurenta, ktorého „vytláčali z trhu“ a chceli pre spotrebiteľov „znevýhodniť jeho služby“, resp. „sťažiť ich dostupnosť“. Zároveň žalovaný vo výroku uvádza, že dohoda B. bola nezákonná ako obmedzenie súťaže t. j., že zasiahla do práv spoločnosti A. C., a. s.. V tejto súvislosti žalobkyňa uviedla, že bez ohľadu na subjektívny názor žalovaného, koho rozhodnutie chráni a koho nie, rozhodujúci je objektívny právny stav, ktorý krajský súd posúdil správne. Pokiaľ žalovaný trvá na tom, že preukázal výmenu informácií týkajúcu sa budúceho postupu konkurentov na trhu a táto výmena môže byť zakázaná, nakoľko odstraňuje nevyhnutný stupeň neistoty o budúcom správaní konkurentov, žalobkyňa uviedla, že žalovaný zrejme nemá potrebnú istotu ani v tom, či takáto výmena informácií je zakázaná, či jednoznačne a preukázateľne došlo len k tejto výmene alebo aj k dohode o spoločnom postupe. Keďže ide o sankčné konanie o uloženie peňažného trestu, pri pochybnostiach mal žalovaný presumovať, že k protiprávnemu konaniu nedošlo a nie naopak. Tiež uviedla, že žalovaný sa opomenul vysporiadať s tým, aký stupeň neistoty je nevyhnutný. Každá z troch sankcionovaných B. totiž mala možnosť domnievať sa so značnou pravdepodobnosťou, že ak samá má za danej situácie (pochybnosti o legalite podnikania spoločnosti) dôvody A. C., a. s., vypovedať a znovu neuzatvoriť zmluvu o vedení bežných účtov, rovnaký postup zvolia aj ďalšie B., ktoré vedú účty spoločnosti A. C., a. s.. Aj keby sa dohoda účastníkov uskutočnila s tým účelom ako uvádza žalovaný, odstránila by neistotu len do určitej miery, avšak jej nevyhnutný stupeň neistoty zostal zachovaný. Žalovaný v tejto súvislosti odmieta tvrdenie žalobcu, že ide o štandardný postup voči rizikovému klientovi, pričom však nijako presvedčivo nezdôvodnil, prečo takýto postup za štandardný nemohol považovať. Žalovaný sa nijako nezaoberal otázkou, ako majú štandardne postupovať B., ktoré zistili, že nebankový subjekt zneužíva u nich vedené bežné účty na protizákonnú činnosť. Poukazovala na to, že následky takéhoto konania mohli byť ďalekosiahle, vrátane neplatnosti právnych úkonov a vzniku nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia v mimoriadne vysokej výške. Pokiaľ žalovaný uvádza, že súd prvého stupňa nebol oprávnený urobiť si názor na legalnosť podnikania spoločnosti A. C., a. s., neuviedol jediné ustanovenie pozitívneho práva, ktoré by tomu súdu v danom prípade bránilo. Pokiaľ N. B. S. rozhodovala o nelegálnosti konania spoločnosti A. C., a. s., v určitom období, legalnosť jej podnikania v inom období súd podľa § 135 ods. 2 OSP mohol posúdiť sám. Pokiaľ ide o konanie proti spoločnosti A. C., a. s., vedené N. B. S. v tejto veci meritorne o spáchaní deliktu v konečnom dôsledku nebolo, a preto túto otázku bol súd oprávnený posúdiť sám. Vzhľadom na uvedené nie je dôvodná

námietka žalovaného, že súd posúdením tejto otázky prekročil svoju právomoc. Žalobkyňa ďalej uviedla, že je nezmyselná námietka žalovaného, že súd nemá právomoc vykladať ustanovenia Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Súd použil jednoduchý a správny výklad, v rámci ktorého subjekty nelegálne sa zúčastňujúce súťaže nepoživajú ochranu vlastnú riadnym súťažiteľom.

Žalobkyňa poukázala na to, že žalovaný nepreukázal, že cieľom údajnej dohody bolo získanie zákazníkov spoločnosti A. C., a. s., a zabránenie ich odlivu do konkurenčných B.. Uviedla, že cieľ údajnej dohody je aj podľa samotného žalovaného rozhodujúcim kritériom pre určenie či ide o dohodu zakázanú alebo nie. Z tohto hľadiska považuje rozhodnutie žalovaného za nepreskúmateľné. Uviedla tiež, že vypovedaním, účtov zo strany žalobkyne nedošlo k zániku poskytovania služieb spoločnosti A. C., a. s., ktorá aj po vypovedaní účtov vedených u žalobcu naďalej vykonávala svoju činnosť prostredníctvom účtov vedených v iných B. pôsobiacich v Slovenskej republike a spoločnosť A. C., a. s., o vypovedaní účtov žalobcom informovala svojich klientov listom, pričom ich inštruovala, aby začali využívať iné účty v iných B. domoch. Poukazovala na to, že pokiaľ žalovaný tvrdil, že táto spoločnosť na vykonávanie svojej činnosti potrebuje mať zriadené účty v B. a od tejto skutočnosti odvinul aj výšku pokuty, čím de facto núti B., ktoré tejto spoločnosti účty zrušili, aby ich opätovne otvorili, ak chcú, aby pokuta vo vzťahu i nim bola nižšia. Takýmto postupom však žalovaný neguje zásadu zmluvnej voľnosti.

Pokiaľ ide o námietku ohľadom nesprávneho vymedzenia relevantného trhu a neurčenia doby trvania dohody, žalovaný sám uviedol, že relevantný trh služieb bezhotovostných devízových operácií vymedziť nevedel a ani sa o to nepokúšal. Dopad na relevantný trh sa žalovaný pritom v rozhodnutí pokúšal určiť, čím uznal, že zistenie tejto skutočnosti je účelné, pričom ako mu správne vytkol súd, vymedzoval relevantný trh nesprávnym kritériom (trh bežných účtov). Rovnako žalovaný nevedel preukázať a posúdiť ani dĺžku trvania domnejšej dohody. Ďalej namietal, že pokiaľ žalovaný ukladá pokutu v sume viac ako 3 milióny eur musí presvedčivo a bez pochybností preukázať existenciu a rozsah skutočností stanovených zákonom ako kritérium podmieňujúce uloženie takejto pokuty. Keďže žalovaný tak neurobil, je rozhodnutie nepreskúmateľné.

Ďalej namietal, že žalovaný neuviedol žiadne presvedčivé dôvody, prečo by mala byť údajná dohoda klasifikovaná ako tzv. ťažký kartel. Pokiaľ žalovaný uviedol, že spôsobilosť údajnej dohody ovplyvniť obvyklý obchod medzi členskými štátmi možno podľa Usmernenia komisie prezumovať, zároveň však uvádza, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie je záver o možnosti takéhoto vplyvu možný len v prípade, ak ho možno

s dostatočnou pravdepodobnosťou predvídať vzhľadom na okolnosti prípadu. Žalovaný však žiadne skutočnosti nasvedčujúce takúto dostatočnú pravdepodobnosť vo svojom rozhodnutí nezistil a ani neuviedol.

Poukazovala tiež na skutočnosť, že žalovaný ignoroval dôkazy žalobkyne preukazujúce dôvody jeho konania. Ďalej uviedol, že žalovaný vo svojich rozhodnutiach ani v konaní pred súdom nedokázal uspokojivo vysvetliť, prečo zisťoval názor N. B. S. na legálnosť podnikania spoločnosti A. C., a. s., teda na skutočnosť, ktorú nepovažoval za relevantnú pre rozhodnutie vo veci, a prečo ohľadom tejto skutočnosti inicioval stretnutie v N. B. S., a prečo sa v spisovom materiály v dôsledku jeho vlastného pochybenia, ktoré priznáva na strane 52 rozhodnutia nenachádza písomný doklad o takomto stretnutí a zisťovaní uvedených skutočností, čo tiež spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Žalovaný získané dôkazy selektoval podľa toho, či boli v prospech alebo v neprospech žalobkyne, čím neprípustne zasiahol do jej procesných práv.

Na základe uvedeného má žalobkyňa za to, že odvolanie žalovaného je nedôvodné, a preto žiadala, aby Najvyšší súd S. republiky napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny.

K tomuto vyjadreniu podal žalovaný dňa 17.05.2011 stanovisko osobitne reagujúc na bod VII tohto vyjadrenia považujúc ho v tomto bode za lživé a nepravdivé osočovanie úradu, nakoľko úrad nikdy nepodal podnet ani trestné oznámenie na začatie trestného stíhania sudcov Krajského súdu v Bratislave ani žiadneho iného súdu. Zároveň namietal aj vyčíslenie náhrady trov celého konania.

Zúčastnená osoba spoločnosť A. C., a. s., sa k odvolaniu žalovaného nevyjadrila, odvolací návrh nepodala.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné priznať úspech.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nevyhovел návrhu žalovaného, aby v predmetom prípade nariadil pojednávanie, nakoľko si to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Podľa § 250ja ods. 2 OSP odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávania, ak to považuje za potrebné, vo veciach podľa § 250i ods. 2 alebo ak vykonáva dokazovanie.

Z citovaného ustanovenia vyplýva, že v záujme zrýchlenia a zefektívnenia konania o opravnom prostriedku odvolací súd rozhoduje o odvolaní spravidla bez pojednávania. Pojednávanie nariaďuje vtedy, ak by rozhodnutie bez nariadenia pojednávania bolo v rozpore s verejným záujmom. Pod verejným záujmom sa rozumie, ak daná právna vec sa netýka iba účastníkov konania, ale vzťahuje sa na širší okruh (rozhodnutie môže mať dopad aj na fyzické alebo právnické osoby, ktoré nie sú účastníkmi súdneho konania). V citovanom ustanovení sa zakotvila možnosť, aby odvolací súd spravidla nemusel vykonať odvolacie pojednávanie. Napriek tomu, že opravný prostriedok v konaní podľa piatej časti je prípustný vo forme odvolania, svojou povahou ide o opravný prostriedok v záujme opakovaného posúdenia právnych otázok. Dokazovanie a dopĺňovanie skutkového stavu nie je jeho účelom. Nie je nevyhnutné, aby odvolací súd konal priamo s účastníkmi, pričom je viazaný dôvodmi a rozsahom písomného odvolania. Podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 16.10.2008 sp. zn. I. ÚS 54/08 kvalita procesu musí zodpovedať právam a povinnostiam o ktorých sa koná. Ústavný súd Slovenskej republiky zastáva názor, že k prirodzeným právam každého patrí, aby v zložitom procese hľadania práva a spravodlivosti mu aspoň raz bolo umožnené predstúpiť pred nezávislý súd so svojou vecou, teda aby bol vypočutý. V danom prípade boli účastníci vypočutí pred Krajským súdom v Bratislave a odvolací súd nezistil verejný záujem na danej veci. Okrem toho nemožno opomenúť, že rozhodnutím, ktorým boli zrušené rozhodnutia správnych orgánov a vec bola vrátená na ďalšie prerokovanie a rozhodnutie, nebolo meritórne zasiahnuté do základných práv a slobôd účastníkov súdneho konania, pretože rozhodnutie súdu o vrátení veci na ďalšie prerokovanie správnomu orgánu, ktoré má zabezpečiť zachovanie princípu rovnosti zbraní účastníkov konania, nie je rozhodnutím o občianskych právach a záväzkoch v zmysle ani článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (pozri napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 9/09-26 z 21.01.2009).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave, po oboznámení sa s obsahom

pripojeného spisového materiálu nezistil dôvod na zmenu alebo zrušenie napadnutého rozsudku považujúc aj jeho odôvodnenie za logické, jasné a zrozumiteľné.

Pokiaľ ide o námietku žalovaného, že krajský súd procesne pochybil, keď žaloby vedené na Krajskom súde v Bratislave sp. zn. 3S/57/2010 pre žalobcu, pre S. S., a. s., pod sp. zn. 1S/18/2010 a pre V. Ú. B., a. s., pod sp. zn. 3S/56/2010 nespojil do jedného konania, pretože boli dané podmienky pre spojenie vecí podľa § 112 ods. 1 OSP, a to jednak z dôvodu hospodárnosti konania a jednak z podstaty vecí, keďže predmetom všetkých troch žalôb bolo preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. 2009/KH/R/2/054 z 19.11.2009 v spojení s rozhodnutím č. 2009/KH/1/1/030 zo dňa 09.06.2009, najvyšší súd poukazuje na to, že k procesnému pochybeniu nedošlo. Podľa § 112 ods. 1 OSP (v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) súd nemá povinnosť spojiť konania na spoločné konanie, súd takéto spojenie vykonať môže, pokiaľ veci spolu skutkovo súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Z uvedeného je nepochybné, že ak nie je povinnosťou súdu spojiť veci na spoločné konanie, nemohol sa krajský súd v danej veci dopustiť žiadneho procesného pochybenia.

Ak žalovaný namietal, že súd prvého stupňa procesne pochybil aj v ustanovení § 250 ods. 1 OSP, a teda, ak veci nespojil na spoločné konanie, mal podľa zákona do konania prizvať jednotlivých žalobcov, t. j. B., ktoré boli účastníkmi správneho konania pred úradom, pričom súd sa na pojednávaní dňa 28.09.2010 k návrhu na spojenie vecí nevyjadril, najvyšší súd poukazuje na to, že ani v tomto prípade k procesnému pochybeniu nedošlo, pretože žalovaný napadnutým rozhodnutím uložil každej B. samostatnú pokutu, pričom každý podnikateľ samostatne napadol žalobou rozhodnutie len do časti, ktorá sa ho týka. Preto táto námietka žalovaného je vo vzťahu k vecnej správnosti rozhodnutia krajského súdu bez právneho významu.

Poukazujúc na ustanovenie § 219 ods. 2 OSP Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v zásade stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia krajským súdom a na zdôraznenie správnosti jeho rozhodnutia k podstatným vecným námietkam žalovaného uvedeným v odvolaní ešte dodáva nasledovné:

V správnom súdnictve preskúmajajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, štátnej správy, orgánov územnej samosprávy ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Základným cieľom konania v správnom súdnictve podľa piatej časti druhej hlavy OSP (v rámci ktorého bolo vydaný aj napadnutý rozsudok krajského súdu) je preskúmať „zákonnosť“ postupov a rozhodnutí orgánov verejnej správy. Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Inými slovami povedané, treba vziať do úvahy, že správny súd „nie je súdom skutkovým“, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie rozhodnutia žalovaného zo dňa 19.11.2009 č. 2009/KH/R/2/054, ktorým R. Protimonopolného úradu Slovenskej republiky posudzujúc rozklad žalobcu podaný voči prvostupňovému rozhodnutiu zo dňa 09.06.2006 č. 2009/KH/1/1/030, toto prvostupňové rozhodnutie zmenila podľa § 59 ods. 2 v spojení s § 61 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o správnom konaní) tak, že:

I. konanie podnikateľov, S. S., a. s., V. Ú. B., a. s., a Č. O. B., a. s., spočívajúce v uskutočnení stretnutia týchto podnikateľov v Bratislave dňa 10.05.2007 a ich následnej emailovej komunikácii, ktorých obsahom bola dohoda o vypovedaní a znovu neuzatvorení zmlúv o bežných účtoch spoločnosti A. C., a. s., je v čase od 10.05.2007 do 09.06.2009 na trhu poskytovania služieb bezhotovostných devízových operácii poskytovaných spotrebiteľom bez ohľadu na objem devízovej transakcie na území Slovenskej republiky:

a/ dohodou, ktorá môže ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi a ktorej cieľom je obmedzenie hospodárskej súťaže v rámci spoločného trhu podľa článku 81 ods. 1 písm. c/ Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, ktorá je zakázaná a zároveň,

b/ dohodou obmedzujúcou súťaž podľa § 4 ods. 1 v spojení s § 4 ods. 2 písm. a/ a § 4 ods. 3 písm. c/ zákona č. 136/2001 Z. z. o hospodárskej súťaži a o zmene a doplnení zákona S. N. R.

č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy S. republiky v znení neskorších predpisov, ktorá je zakázaná.

II. Podľa § 38 ods. 1 zákona č. 136/2001 Z. z. za konanie uvedené v bode I. výrokovej časti uložil žalobcovi pokutu v sume 3.183.912 eur, ktorú je žalobca povinný zaplatiť do 60 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Podľa § 1 zákona č. 136/2001 Z. z. zákona o ochrane hospodárskej súťaže účelom tohto zákona je ochrana hospodárskej súťaže (ďalej len „súťaž“) na trhu výrobkov, výkonov, prác a služieb (ďalej len „tovar“) pred jej obmedzovaním, ako aj vytváranie podmienok na jej ďalší rozvoj s cieľom podporiť hospodársky rozvoj v prospech spotrebiteľov a úprava právomoci a pôsobnosti Protimonopolného úradu S. republiky (ďalej len „úrad“).

Podľa § 4 ods. 1 zákona o ochrane hospodárskej súťaže, dohoda a zosúladený postup podnikateľov, ako aj rozhodnutie združenia podnikateľov, ktoré majú za cieľ, alebo môžu mať za následok obmedzenie súťaže (ďalej len „dohoda obmedzujúca súťaž“), sú zakázané, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 4 ods. 2 zákona o ochrane hospodárskej súťaže, na účely tohto zákona:

- a/ dohoda podnikateľov je každý ústny alebo písomný súhlasný prejav vôle jej účastníkov, ako aj iný súhlasný prejav vôle vyvedený z ich konania,
- b/ zosúladený postup podnikateľov je koordinácia správania podnikateľov, ktorá nenapĺňa znaky dohody podnikateľov podľa písmena a/ a ktorú nemožno označiť ako prirodzené nasledovanie správania iného podnikateľa,
- c/ rozhodnutie združenia podnikateľov je právny akt orgánu združenia, ako aj odporúčanie orgánu združenia.

Podľa § 4 ods. 3 zákona o ochrane hospodárskej súťaže, zakázaná je najmä dohoda obmedzujúca súťaž, ktorá obsahuje:

- a/ priame alebo nepriame určenie cien tovaru alebo iných O. podmienok,
- b/ záväzok obmedzenia alebo kontroly výroby, odbytu, technického rozvoja alebo investícií,
- c/ rozdelenie trhu alebo zdrojov zásobovania,
- d/ záväzok účastníkov dohody, že voči jednotlivým podnikateľom budú v zhodnom alebo porovnateľnom plnení uplatňovať rozdielne podmienky, ktorými sú alebo môžu byť títo podnikatelia znevýhodňovaní v súťaži,
- e/ podmienenie uzatvárania zmlúv tak, aby zmluvné strany prijali ďalšie záväzky, ktoré povahou alebo podľa O. zvyklostí nesúvisia s predmetom týchto zmlúv, alebo

f/ znaky koluzívneho správania, v ktorého dôsledku podnikatelia koordinujú svoje správanie, najmä v procese verejného obstarávania.

Podľa § 38 ods. 1 zákona o ochrane hospodárskej súťaže úrad za porušenie ustanovení § 4 ods. 1, § 8 ods. 6, § 10 ods. 9, § 25 ods. 5 a § 29 ods. 5 uloží podnikateľovi pokutu do 10 % obratu podľa § 10 ods. 3 za predchádzajúce uzavreté účtovné obdobie a podnikateľovi, ktorý za predchádzajúce uzavreté účtovné obdobie dosiahol obrat do 330 eur alebo ktorý nemal žiadny obrat, alebo podnikateľovi, ktorého obrat nemožno vyčíslieť, pokutu do 330.000 eur.

Z obsahu administratívneho spisu žalovaného mal Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) preukázané, že žalovaný začal rozhodnutím č. 0064/ODOS/2008 zo dňa 09.09.2008 v zmysle § 25 ods. 1 zákona o ochrane hospodárskej súťaže z vlastného podnetu správne konanie vo veci novej dohody obmedzujúcej súťaž v zmysle § 4 zákona o ochrane hospodárskej súťaže medzi žalobcom a podnikateľmi V. Ú. B., a. s., a S. S., a. s., týkajúce sa vypovedania zmlúv o bežných účtoch spoločnosti A. C., a. s., so sídlom U.Č.. Ďalej mal najvyšší súd z obsahu administratívneho spisu žalovaného preukázané, a to konkrétne zo stanoviska N. B. S., že spoločnosť A. C., a. s., môže poskytovať peňažné služby v rozsahu sprostredkovania úhrad do zahraničia a prijímania úhrad zo zahraničia v súvislosti s bezhotovostnými obchodmi s cudzou menou, a to podľa dispozícií klienta iba na území Českej republiky, pričom devízová licencia udelená Českou N. B. neoprávňuje predmetnú spoločnosť ponúkať a vykonávať bezhotovostné obchody s peňažnými prostriedkami v cudzej mene na území S. republiky.

Z napadnutých rozhodnutí nesporne vyplýva, že žalovaný zdefinoval relevantný trh ako trh služieb bezhotovostných devízových operácií poskytovaných spotrebiteľom na území S. republiky. Poskytovanie služieb bezhotovostných devízových operácií na území S. republiky je regulované a vykonáva sa prostredníctvom subjektov, ktorým bolo zo strany N. B. S. na takúto činnosť udelené povolenie, tzv. devízová licencia v zmysle § 6 zákona č. 202/1995 Z. z. devízového zákona. Činnosť, ktorú spoločnosť A. C., a. s., na území S. republiky vykonávala pozostávala z obchodov s devízovými hodnotami, z poskytovania devízových peňažných služieb, ktorých predmetom bol bezhotovostný nákup alebo predaj cudzej meny za určité množstvo peňažných prostriedkov v S. korunách, od 01.09.2009 v eurách alebo v cudzej mene za spotový kurz, čo možno považovať za devízové obchody v zmysle § 2 devízového zákona.

Z uvedeného je nepochybne preukázané a nebolo to sporné ani v konaní pred správnymi orgánmi, že spoločnosť A. C., a. s., vykonávala uvedené činnosti na relevantnom trhu v S. republike bez udelenia devízovej licencie, t. j. nepodnikala legálne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti poukazuje na to, že pokiaľ žalovaný namieta, že legálnosť, resp. nelegálnosť podnikania spoločnosti A. C., a. s., na S. relevantnom trhu je pre dané konanie irelevantná, a že podnikanie spoločnosti A. C., a. s., nebolo pre posúdenie konania B. relevantné, nakoľko B. konali a postupovali spôsobom, ktorý je zakázaný, takýto názor nemožno bez ďalšieho, t. j. bližšieho zdôvodnenia akceptovať.

Dôvodom udelenia pokuty žalobcovi ako aj ďalším podnikateľom V. Ú. B., a. s., a S. S., a. s., mala byť dohoda týchto subjektov o vypovedaní a znovu neuzatvorení zmlúv o bežných účtoch spoločnosti A. C., a. s., ktorá môže ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi a ktorej cieľom je obmedzenie hospodárskej súťaže v rámci spoločného trhu, ktorá je zakázaná.

Hospodárskou súťažou sa rozumie súťaž subjektov podnikajúcich v súlade s platným právnym poriadkom, a preto podľa názoru najvyššieho súdu možno za konanie podnikateľov v zmysle § 4 ods. 1 zákona o ochrane hospodárskej súťaže považovať iba dohodu podnikateľov voči podnikateľovi pôsobiacemu na relevantnom trhu legálne. Pokiaľ spoločnosť A. C., a. s., nepodnikala na území Slovenskej republiky legálne, čo bolo preukázané bez akýchkoľvek pochybností, nemohla byť táto spoločnosť legálnym konkurentom B. a iných poskytovateľov devízových služieb na relevantnom trhu v Slovenskej republike.

Preto aj prípadnú akúkoľvek dohodu podnikateľov voči spoločnosti A. C., a. s., nemožno považovať za dohodu, ktorej cieľom je obmedzenie hospodárskej súťaže, ktorá je zakázaná v zmysle § 4 ods. 1 zákona o ochrane hospodárskej súťaže. Naopak, túto dohodu možno hodnotiť ako prirodzenú opatrnosť, resp. ostražitosť žalobkyne pri ochrane svojej povesti a záujmov klientov aj vzhľadom k V. poznatkom o následkoch podnikania niektorých nebankových subjektov pri poskytovaní finančných služieb v Slovenskej republike.

Podľa Ústavy Slovenskej republiky, zákonov Slovenskej republiky ako aj medzinárodných dohôd patrí ochrana fyzickým a právnickým osobám, ak konajú v súlade so zákonom. Ak účastník protiprávnym spôsobom vytvoril faktický stav odporujúci

už samotnému zákonu, a to konaním so znakmi svojvôle, je z ústavného hľadiska vylúčené, aby takto contra legem vytvorenému stavu bola poskytnutá ústavná, či zákonná ochrana.

V tejto súvislosti nemožno akceptovať ani námietku žalovaného, že krajský súd výrazne prekročil právomoci dané mu v rámci prieskumu rozhodnutí, keď s odkazom na rozhodnutie N. B. S. č. OPK-11808/5/2009 z 14.10.2009, v ktorom sa uvádza, že spoločnosť v čase od januára 2008 do júna 2009 vykonávala na území Slovenskej republiky obchodovanie s devízovými hodnotami bez devízovej licencie uviedol, že spoločnosť A. C., a. s., pôsobila nelegálne aj pred týmto obdobím. Žalovaný vo svojom napadnutom rozhodnutí totiž neuviedol žiadny dôkaz osvedčujúci záver, že uvedená spoločnosť takúto licenciu mala v období pred rokom 2008, t. j. v čase inkriminovaného postupu B. od mája 2007 a výpovede zmlúv o bežných účtoch s účinnosťou k 30.09.2007. Napokon najvyšší súd v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sž/15/2010-13 zo dňa 09.11.2010 v právnej veci žalobcu spoločnosti A. C., a. s., proti žalovanej N. B. S., predmetom ktorého bolo preskúmanie rozhodnutia B. R. N. B. S. č. GUV-657/2010 zo dňa 27.04.2010, z ktorého vyplýva, že N. B. S. mala vedomosť že spoločnosť A. C., a. s., vykonávala obchodovanie s devízovými hodnotami bez devízovej licencie už pred rokom 2008 (podľa úplného výpisu z O. registra povolenie k činnosti obchodníka s cennými papiermi v rozsahu hlavných investičných služieb – podľa § 4 ods. 2 písm. a/, b/, c / a d/ a doplnkové investičné služby podľa § 4 ods. 3 písm. a/ získala až dňa 28.04.2010).

Na základe uvedeného najvyšší súd mal za preukázané, že pokiaľ spoločnosť A. C., a. s., uvedeným spôsobom podnikala na relevantnom trhu v Slovenskej republike pred r. 2010, bez udelenia devízovej licencie, nebola oprávneným účastníkom hospodárskej súťaže, teda nemohla byť legálnym (právom chráneným) konkurentom B. na tomto trhu v Slovenskej republike. Zákon na ochranu hospodárskej súťaže je nesporne súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky, preto aj pri jeho realizácii je potrebné rešpektovať jeho základné zásady vyjadrené predovšetkým v Ústave Slovenskej republiky a kogentných normách súvisiacich zákonov. V danom prípade bolo preto povinnosťou žalovaného ako aj správneho orgánu prvého stupňa pri posúdení predmetného konania žalobkyne ako obmedzovania hospodárskej súťaže predovšetkým prihliadnuť aj na postavenie a konanie spoločnosti A. C., a. s., ako „účastníka“ tejto súťaže. Ak preukázanú skutočnosť nelegálnosti podnikania tejto spoločnosti z hľadiska ochrany hospodárskej súťaže a vytvárania podmienok na jej ďalší rozvoj s cieľom podporiť hospodárky rozvoj v prospech spotrebiteľov žalovaný a správny orgán prvého stupňa posúdili ako právne irelevantnú, nekonali v súde s účelom zákona na ochranu

hospodárskej súťaže, resp. čl. 81 Zmluvy o Európskej únii a Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva (v znení zmlúv z Ríma, Maastrichtu, Amsterdamu, Nice a Zmluvy o prístupí k EÚ/ Aktu o podmienkach prístúpenia).

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalovaného uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci. Preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Pre úplnosť veci i keď nad rámec odvolania najvyšší súd nemôže neuviesť, že neušlo jeho pozornosti, že žalovaný druhostupňový správny orgán R. Protimonopolného úradu S. republiky ani v tomto napadnutom rozhodnutí nedodrжал zásady druhostupňového rozhodovania v zmysle § 59 ods. 1, 2 a § 61 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), keď rozhodnutím č. 2009/KH/R/2/054 z 19.11.2009 rozhodol tak, že mení bod I. výrokovej časti rozhodnutia Protimonopolného úradu Slovenskej republiky, odboru dohôd obmedzujúcich súťaž č. 2009/KH/1/1/030 zo dňa 19.06.2009 takto:

Bod I. výrokovej časti rozhodnutia znie : Konanie podnikateľov, S. S., a. s., V. Ú. B., a. s., a Č. O. B., a. s., spočívajúce v uskutočnení stretnutia týchto podnikateľov v Bratislave dňa 10.05.2007 a ich následnej e-mailovej komunikácii, ktorých obsahom bola dohoda o vypovedaní a znovu neuzatvorení zmlúv o bežných účtoch spoločnosti A. C., a. s., je v čase od 10.05.2007 do 09.06.2009 na trhu poskytovania služieb bezhotovostných devízových operácii poskytovaných spotrebiteľom bez ohľadu na objem devízovej transakcie na území S. republiky,

a/ dohodou, ktorá môže ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi a ktorej cieľom je obmedzenie hospodárskej súťaže v rámci spoločného trhu podľa článku 81 ods. 1 písm. c/ Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, ktorá je zakázaná a zároveň,

b/ dohodou obmedzujúcou súťaž podľa § 4 ods. 1 v spojení s § 4 ods. 2 písm. a/ a § 4 ods. 3 písm. c/ zákona č. 136/2001 Z. z. o hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona S. N. R. č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy S. republiky v znení neskorších predpisov, ktorá je zakázaná.

Výrok v bode III. prvostupňového správneho rozhodnutia ponechal nedotknutý, iba ho označil ako bod II., pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia sa vysporiadal s námietkami

žalobcu uvedenými v rozklade včítane výšky uloženej pokuty, ktorá bola obsahom výroku v bode III. rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa.

V zmysle ustanovení správneho poriadku (§ 59 ods. 1, 2 a § 61 ods. 2) je pri podaní rozkladu rozhodnutie napádané v celom rozsahu, správny orgán nie je viazaný len dôvodmi uvedenými v rozklade. Zmena rozhodnutia spočíva v zmene výroku napadnutého rozhodnutia.

V prípade viaczložkového výroku možno konštatovať, že hoci je tento vnútorne členený na jednotlivé relatívne samostatné body, jedná sa o komplexné riešenie otázky, ktorá je predmetom administratívneho konania.

Žalovaný svojim postupom pri vydávaní druhostupňového rozhodnutia vo výroku svojho rozhodnutia nevyčerpал dôsledne predmet konania o rozklade, keď o podanom rozklade rozhodol iba ohľadne častí výroku označených pod bodom I. a II.. I keď z gramatického výkladu § 59 ods. 2 správneho poriadku priamo nevyplýva povinnosť odvolacieho správneho orgánu rozhodnúť osobitne o každom jednotlivom výroku prvostupňového rozhodnutia, logickým výkladom tohto ustanovenia je možné vyvodiť, že ak orgán rozhodujúci o rozklade napadnuté rozhodnutie nezmení ani nezruší, rozhodne o rozklade tak, že ho zamietne a rozhodnutie potvrdí, pričom tento výklad je potrebné, v záujme jasnosti, zrozumiteľnosti a preskúmateľnosti výroku, použiť aj vo vzťahu k jednotlivým častiam výroku rozhodnutia napadnutého rozkladom.

Súdna judikatúra za zmenu rozhodnutia prvostupňového orgánu nepovažuje ani situáciu, keď správny orgán zmení iba text odôvodnenia rozhodnutia správneho orgánu. V prípade, ak je výrok rozhodnutia v súlade so zákonnou úpravou, avšak je potrebné iné odôvodnenie, odvolací orgán rozhodnutie prvostupňového orgánu potvrdí a v odôvodnení svojho rozhodnutia uvedie, ktoré dôvody ho viedli k jeho rozhodnutiu, pričom vysvetlí, s ktorými dôvodmi prvostupňového rozhodnutia sa nestotožňuje a prečo.

Hoci formálne vady rozhodnutia sú zásadne dôvodom jeho zrušenia, ak spôsobujú účastníkovi konania ujmu (pozri k tomu bližšie Boh. A 701/21), Najvyšší súd Slovenskej republiky opätovne dáva do pozornosti žalovaného aj skutočnosť, že by sa mal pri svojej rozhodovacej činnosti už vyvarovať rozhodnutí, ktorými pri viaczložkových výrokoch zmení len časť výroku rozhodnutia orgánu prvého stupňa. Výrok rozhodnutia aj odvolacieho správneho orgánu má tvoriť nerozlučný celok, nakoľko pre zaistenie súčasnej platnosti

a záväznosti zmenou nedotknutých výrokov je aj v správnom konaní potrebné, aby prvostupňové rozhodnutie „vo zvyšku“ aspoň potvrdil (k tomu bližšie rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 4Sž/139/2002 uverejnený pod č. 86/2003 ZSP, zv. 6/3003 na str. 187).

Taktiež si najvyšší súd dovoľuje poukázať i na to, že z odôvodnení rozhodnutí správnych orgánov je zrejmé, že tieto svoje rozhodnutie založili v prevažnej miere aj na „súkromných“ e-mailech pracovníkov B., avšak z obsahu napadnutých správnych rozhodnutí nevyplýva dostatočne a tým ani nepochybne, ako tieto dôkazy získali. Aj v správnom konaní platí, že za dôkaz môže slúžiť všetko, čím možno zistiť skutočný stav veci (§ 34 ods. 1 správneho poriadku), pričom však musí ísť o dôkazy získané zákonným spôsobom. Nakoľko v danom prípade správne orgány neuvádzajú presne resp. dostatočne podrobne údaje ako tento dôkaz získali, ale v iba odkazujú na zápisnicu z inšpekcie (napr. str. 35, 37, či 38 rozhodnutia žalovaného), nie je možné za tejto situácie dôsledne posúdiť, či ide o dôkaz získaný zákonným spôsobom, dôveryhodnou, resp. riadne poverenou osobou tak, aby sa dala overiť jeho prípustnosť. Podľa názoru najvyššieho súdu nemožno považovať za postačujúce, ak tieto skutočnosti vyplývajú z obsahu spisu, ale musia vyplývať aj zo samotného rozhodnutia (jeho odôvodnenia).

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP a tak, že v odvolacom konaní úspešnej žalobkyni priznal náhradu trov odvolacieho konania za jeden úkon právnej pomoci (vyjadrenie k odvolaniu) v sume 123,50 eura a jeden paušál v sume 7,41 eura, plus daň 20 % z pridanej hodnoty v sume 26,18 eura, spolu 157,09 eura, ktorú náhradu je žalovaný povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu JUDr. Ľ. N. č. účtu X. do troch dní.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 19. mája 2011

JUDr. Jana Baricová, v. r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhodnotenia:

Petra Slezáková